

והרי חמשה טפחים הוא יותר מכדי לעשות קמיצה. ובהכרח, שהשיעור של חמשה טפחים נאמר בעור שאינו מעובד. ומתניתין ד"כדי לעשות קמיצה" מיירי בעור מעובד, וקשיא לרב נחמן?

ומתריצין: **ההוא בקורטובלא**. עור שהתקשה ע"י בישול במים רותחין שאינו ראוי אלא לישוב עליו, ולכסות בו מטות, ולעשות ממנו שולחן. הילכך שיעורו בחמשה טפחים.

שנינו במשנה: קלף — **כדי לכתוב עליו** עט-ב
פרשה קטנה.

ורמינחו: מהא דתניא:

בתהליך עיבוד העור מחלקין את עובי העור לשנים.

הצד העליון החיצוני, שמעליו השיער, נקרא קלף.

ואילו הצד התחתון הפנימי שכלפי הבשר נקרא דוכסוטוס, על שם "דוך" [מקום] "סוטוס" [בשר בלשון יוונית]. תוד"ה קלף.

קלף ודוכסוטוס, שיעור כל אחד מהם להוצאה הוא **כדי לכתוב עליו מזוזה**, דהיינו פרשת שמע ופרשת והיה אם שמוע.

וקשיא אמתניתין, דקתני שחייב על שיעור כתיבה של פרשת שמע בלבד?

ומתריצין: **מאי מזוזה?** — **מזוזה**

קתני מיהת במצה, **כדי לצור בו משקולת קטנה**. ואמר **אביי ריבעא דריבעא דפומבדיתא**. הרי מוכח כי שיעור עור שאינו מעובד הוא גדול מכדי לעשות קמיצה, וקשיא אדרב נחמן?

ומתריצין: **התם — בכישולא**. בעור לח מיד אחר ההפשט, שעדיין אינו ראוי לעיבוד, לפיכך שיעורו גדול מעור מעובד. אבל רב נחמן מיירי בעור שכבר התייבש, שאעפ"י שאינו מעובד, הואיל וראוי לעיבוד הרי הוא כמעובד, ושיעורם שוה.

תו מקשינן לרב נחמן: **והתנן במסכת כלים:**

הבגד — שיעורו שלשה טפחים על שלשה טפחים לטמאות טומאת מדרם. שבשיעור זה הוא ראוי למשכב ומושב. ואם ישב עליו הזב אפילו אם לא נגע בו [כגון שהיה הפסק בינו לבגד] נעשה הבגד אב הטומאה, אבל לטומאת מגע די בשלש אצבעות.

השק — ארבעה על ארבעה טפחים.

העור — חמשה על חמשה.

מפי' העשוי מקנים ארוגים — ששה על ששה.

וכל השיעורים הללו, משק ואילך, נאמרו **בין לטומאת מדרם הזב בין לטומאת מגע של מת**.

ותאני עלה: הבגד והשק והעור — כשיעור האמור בהם לטומאה, כך שיעור ידיהו לחיוב על הוצאה בשבת.

חשוב יותר, שראוי לכתובה, אין רגילין להשתמש בו אלא לכתובה. הילכך שיעורו גדול

אפילו עיקר הגט גדול יותר מכדי לעשות קמיצה. אלא הם מפרשים דאדרבה, כיון שהדיפתרא